

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ଶକ୍ତିର କିରଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ପୁଷ୍ପ ହୁଅ । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ଯୋଗରେ ବସି ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ମିଠା ମିଠା କଥାବାର୍ତ୍ତା କର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଟ୍ଟକୁ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ତ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ମନେ ପକାଉଛ, କିନ୍ତୁ ବାବା କେଉଁମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ମିଠା ସାହାଯ୍ୟର ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଲଗାତରୀୟ ସେବା ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ଦେଖାଯାଇନଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଅତି ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ଖୁସିରେ ସ୍ନେହର ଅଗ୍ରରୁ ବୁଝାଇଥା’ନ୍ତି, ଏହିଭଳି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକର ଦୃଷ୍ଟି ଫୁଲମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ହିଁ ଯାଇଥାଏ, କହିଥା’ନ୍ତି ଅମ୍ଭ ଆତ୍ମା ବହୁତ ଭଲ ଯେଉଁଠି ସେବା ଦେଖିଥାଏ, ସେଠାକୁ ତୁରନ୍ତ ଯାଇଥାଏ, ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଥା’ନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡ଼ୁଛି ତ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡ଼ୁଛି, ଶରୀର ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇପାରିବ ନାହିଁ । କୁହାଯାଏ ଅମ୍ଭ ଆତ୍ମା ବହୁତ ଭଲ, ଲାଏ ବହୁତ ବାହ୍ୟମୁଖୀ, ଲାଏ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିକୁ ପରିକରଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ଲାଏ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିଯାଇଛି, ତେବେ ପ୍ରଥମେ ତା’ର ନାମ ଏବଂ ରୂପ ସମ୍ପର୍କକୁ ଆସିଥାଏ । ଅମ୍ଭ ଆତ୍ମାକୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ଅମ୍ଭ ଆତ୍ମା ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛି, ଏହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ରହିଛି । ଏହାଙ୍କଠାରେ ଏହି ଗୁଣ ରହିଛି । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ଶରୀରକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ପୁଣି ଆତ୍ମା ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ଶରୀର ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ କାରଣ ଶରୀର ଆକାରରେ ବଡ଼ ଅଟେ ନା । ପୁଣି ସୃକ୍ଷ୍ମ ଆତ୍ମା ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଶରୀରର ମହିମା ହୋଇନଥାଏ । ମହିମା ତ ଆତ୍ମାର ହିଁ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହି ଆତ୍ମା ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛି । ଅମ୍ଭ ଆତ୍ମା ବହୁତ ଭଲ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ତ ଶରୀର ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ତ ଅନେକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଶରୀରର ନାମ ମନେ ନ ପଡ଼ିଲେ ମଧ୍ୟ ତେହେରା ତ ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ । ଅମ୍ଭ ଆତ୍ମା କହିବା ମାତ୍ରେ ଶରୀର ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ । ଯେପରି ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଦାଦାଟ୍ଟକ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଜାଣୁଛ ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଶରୀର ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପଡ଼ିବ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି— ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଟ୍ଟକ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ମନେ ପକାଇବୁ ନା ପରମଧ୍ୟାମରେ ମନେ ପକାଇବୁ ? ଅନେକଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯୋଗ ତ ଆତ୍ମା ହିଁ କରିବ । କିନ୍ତୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସିଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ଶରୀର ପରେ ଆତ୍ମା । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଟ୍ଟକ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ଅଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଥମେ ଶରୀର ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସିବ । ଅମ୍ଭ ଶରୀରଧାରୀ ଆତ୍ମାରେ ଏହି ଗୁଣ ଅଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ କିଏ ମୋତେ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛି, କାହାଠାରେ ବହୁତ ଭଲ ଗୁଣ ଅଛି, କେଉଁ କେଉଁ ଫୁଲରେ ବହୁତ ଭଲ ସୁଗନ୍ଧ ରହିଛି । ଫୁଲକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଯେପରି ଫୁଲତୋଡ଼ା ତିଆରି କରିଥା’ନ୍ତି । ସେଥିରେ ରାଜାରାଣୀ, ପରଜାଟ୍ଟକ ଭଳି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ, ପତର ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଖଣ୍ଡିଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଟ୍ଟକ ଦୃଷ୍ଟି କେବଳ ଫୁଲ ପ୍ରତି ଅର୍ଥାତ୍ ଗ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଆତ୍ମା ହିଁ ଯାଇଥାଏ । କହିଥା’ନ୍ତି ଅମ୍ଭ ଆତ୍ମା ବହୁତ ଭଲ । ବହୁତ ବିଶାଳ ସେବା କରୁଛି । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇବାର ଲାଗିଛି । ଯେଉଁଠାରେ ସେବା ହେଉଛି ସେଠାକୁ ଯାଉଛି । ଯେବେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ଯୋଗ କରୁଥିବେ ତେବେ କାହାକୁ ମନେ ପକାଉଥିବେ ? ଶିବବାବା ପରମଧ୍ୟାମରେ ମନେ ପଡ଼ୁଥିବେ ନା ମଧୁବନରେ ମନେ ପଡ଼ିବେ ? ବାବା ତ ମନେ ପଡ଼ୁଥିବେ ନା । ବ୍ରହ୍ମାଟ୍ଟକ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ଅଛନ୍ତି କାରଣ ଶିବବାବା ତ ତଳକୁ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି ନା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁରଲୀ ଗୁଣାଇବା ପାଇଁ ତଳକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକର ଘରେ (ପରମଧ୍ୟାମ) ତ କିଛି କାମ ନାହିଁ । ସେଠାକୁ ଯାଇ ତୁମେ କ’ଣ କରିବ ? ବାବା ତ ଆସି ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ନିଶ୍ଚିତ ଶରୀର ମନେ ପଡ଼ିବ ପରେ ପୁଣି ଆତ୍ମା ମନେ ପଡ଼ିବ । ଅମ୍ଭଙ୍କର ଶରୀରରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଅଛି ସିଏ ବହୁତ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା, ବହୁତ ଭଲ ଆତ୍ମା । ତାଙ୍କୁ ବାବାଟ୍ଟକ ସେବା ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଆଉ କିଛି ବି ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ । ସିଏ ବହୁତ ମିଠା । ବାବା ବସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଅମ୍ଭ ଝିଅ ବହୁତ ଭଲ, ମୋତେ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛି । ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ଝିଅମାନଙ୍କୁ କେତେ ମାତ୍ର ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କେତେ ସ୍ନେହରେ ମୋତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଖୁସିରେ ଆଖିରୁ ସ୍ନେହର ଅଗ୍ରରୁ ବାହାରି ଆସୁଛି । କେବେ କେବେ ଆଖିର ଲୁହ ବାହାରି ତଳେ ଖସି ପଡ଼ୁଛି । ବାବାଟ୍ଟକର ଧନ୍ଦା ଆଉ କ’ଣ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବସି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଝିଅମାନେ ମନେପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଅମ୍ଭ ଆତ୍ମାର ଟିକିଏ ହେଲେ ବମ୍ ନାହିଁ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଉ ନାହିଁ, କାହାକୁ ସୁଖ ଦେଉନାହିଁ । ନିଜର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରୁ ନାହିଁ । ବାବା ଏହିସବୁ କଥା ଯାତ୍ନ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଯୋଗ କରିବା ଅର୍ଥ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସକାଶ ଦେବା । ଆତ୍ମାର ସମ୍ବନ୍ଧ ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରେ ରହିଛି ନା । ଦିନ ଆସିବ ସମସ୍ତେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବେ । ଯାହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ତ ବହୁତ ସୃକ୍ଷ୍ମ ବିନ୍ଦୁ । ଯଦି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ

କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ, କେବଳ ଶରୀର ହିଁ ମନେ ପଡ଼ିବ, ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୁକ୍ଷ୍ମ କିନ୍ତୁ ଯଦି ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ବୁଝି ଯୋଗ ଲଗାଇବ ତେବେ ତା'ର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଯେପରି ବଗିଚାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ରହିଥାଏ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖିଆ'ନ୍ତି ଯେ ଇଏ ବହୁତ ଭଲ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ଅଟେ, ଅମୃତ ଏତେ ସୁଗନ୍ଧିତ ନୁହେଁ । ତେବେ ପଦ ମଧ୍ୟ କମ ହୋଇଯିବ । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେବେ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବେ ସିଏ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ହୋଇ ଦେବତା ହୋଇଯିବେ । ଏହି ବର୍ଣ୍ଣଣନା ମଧ୍ୟ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ କରିପାରିବ ଇଏ ଦୈବୀଫୁଲ ନା ଆସୁରୀ ଫୁଲ ? ଫୁଲ ତ ସମସ୍ତେ କିନ୍ତୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଫୁଲ ରହିଛି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ନିଜର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଇଏ ଭଲ ପଢ଼ୁଛି, ଇଏ ଭଲ ପଢ଼ୁନାହିଁ । ଏକଥା ତ ଶିକ୍ଷକ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ନା । ତେବେ ବାବା, ବାବା ମଧ୍ୟ ତ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ପିତା ତ ନିର୍ଗତି, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଅଭିନୟ ଅଧିକ ଚାଲୁଛି ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ପ୍ରତିଦିନ ପଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ସେହି ପଦ ପାଉଛ । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ତୁମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବୁଝିଯୋଗ ଲଗାଉଛ, ସେହି ବିଷୟ ହେଉଛି ଯୋଗର । ପୁଣି ମୁରଲୀ ଚାଲେ ତାହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପାଠପଢ଼ା ଏବଂ ଯୋଗ । ଏହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ-ବିଜ୍ଞାନ ଭବନ ଯେଉଁଠାରେ ବାବା ନିଜେ ଆସି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମକୁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଯାଉଛି ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ଯୋଗ କରୁଛ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣିଛ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ତୁମଠାରୁ ଭୂତ ବାହାରିଯିବ । ଏପରି ନୁହେଁ କି ତୁରନ୍ତ ଭୂତ ବାହାରିଯିବ । କର୍ମର ହିସାବ କିତାବ ରୁକ୍ତ ହେବ ପୁଣି ଚାଲିଚଳନ ଅନୁସାରେ ହିଁ ପଦପାଇବ । ଯେପରି ସକ୍ତଲରେ ଶ୍ରେଣୀ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ସେହିପରି ଏହି ଦୁନିଆର ପରିବର୍ତ୍ତନ ତଳକୁ ତଳକୁ ହୋଇ ଚାଲିଛି ଏବଂ ତୁମର ଉତ୍ଥାନ ହେଉଛି । ତେବେ କେତେ ଅନ୍ତର ରହିଛି, ସେମାନେ କଳିଯୁଗର ସିଦ୍ଧିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ସିଦ୍ଧିରେ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛ । ଦୁନିଆ ଗୋଟିଏ କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ବୁଝିବ କାମ । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗୀ । ଆତ୍ମାକୁ ଉତ୍ତମ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ତୁମପାଇଁ ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ବାକି ସମସ୍ତେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ରହିଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତି ବହୁତ ଭଲ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କାରଣ ଜ୍ଞାନକୁ ସେମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ତେଣୁ ତୁମେ ସବୁ ବୁଝିପାରୁଛ । କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ତୁମର ଉତ୍ଥାନ ହୋଇଯାଉଛି ।

ପୁଣି ସେଠାରେ ଜ୍ଞାନର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ମହାରଥୀମାନେ ହିଁ ଶୁଣି ଧାରଣ କରିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇବେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ଏଠାରୁ ବାହାରିଲେ ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଝିବୁ ବାହାରିଯାଉଛି । କର୍ମ-ଅକର୍ମ-ବିକର୍ମର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗ । ଯେବେକି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହୋଇ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏବେ ବିନାଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଉପସ୍ଥିତ । ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗ । କେତେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ଅଧୋପତନ ହେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ତେବେ ଅଧୋପତନ ହେବାରେ କେହି ତ ନିର୍ମିତ ଥିବେ । ସିଏ ହେଲା ରାବଣ ।

ଏହି ସଭାରେ ବାସ୍ତବରେ କେହି ପତିତ ବସିପାରିବେ ନାହିଁ । ପତିତମାନେ ବାସୁମଣ୍ଡଳକୁ ଖରାପ କରିଦେବେ । ଯଦି କେହି ଲୁଚି ଛପି ଆସି ବସିଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମାନସିକ ଆଘାତ ନିର୍ଗତି ମିଳୁଛି । ଏକଦମ୍ ତଳରୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଇଶ୍ଵରୀୟ ସଭାରେ ଯଦି କେହି ଅସୁର ଆସି ବସିଯିବେ ତେବେ ତୁରନ୍ତ ଜଣାପଡ଼ିଯିବ । ସେମାନଙ୍କର ବୁଝି ତ ପଥର କିନ୍ତୁ ପରେ ପୁଣି ବୁଝି ଆହୁରି ପଥର ହୋଇଯିବ, ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଇଏ ଜାଣିପାରିବେ କି ନାହିଁ ? କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର କ'ଣ ହେବ, ଯିଏ ଯେପରି କରିବ ସେହିପରି ପାଇବ । ଏକଥା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସବୁବେଳେ ସର୍ତ୍ତା ରହିବାକୁ ହେବ । କୁହାଯାଏ ଯିଏ ସତ୍ୟରେ ଥାଏ ତା'ର ମନ ଖୁସିରେ ନାଟିଥାଏ । ସର୍ତ୍ତା ରହିଲେ ନିଜ ରାଜଧାନୀରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ନାଟିବ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସତ୍ୟ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ତ୍ତା ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି— ଶିବବାବା କେଉଁଠାରେ ଅଛନ୍ତି ? ତେବେ କହୁଛନ୍ତି—ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ପରମଧ୍ୟାମକୁ ଛାଡ଼ି, ଦୂରଦେଶ ନିବାସୀ ଏହି ପରଦେଶକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଏବେ ବହୁତ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି--ମୋତେ ରାତି-ଦିନ ସେବା କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ସନ୍ଦେଶୀମାନଙ୍କୁ, ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତକାର କରାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ସେବା ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଠାରେ (ପରମଧ୍ୟାମ) ତ କୌଣସି ସେବା ନାହିଁ । ସେବା ବ୍ୟତୀତ ବାବାଙ୍କର ସୁଖ ନାହିଁ । ସାରା ଦୁନିଆର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ— ବାବା ଆସ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ରଥରେ ଆସିଛି । ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ି ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ିରେ କିପରି ବସିବେ! ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ିରେ ବସିବାର ସତକ ଥିଲା ।

ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଏବଂ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର କଥା କେବଳ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଏହି କଥାକୁ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ଏବେ ଜାଣୁଛ ପୁରବରୁ ଜାଣିନଥିଲ । କେହି ଗୁରୁ କ'ଣ ଏହି କଥା ଶିଖାଇଥିଲେ ? ତୁମେମାନେ ତ ବହୁତ ଗୁରୁ କରିଛ । କେହି ହେଲେ ଏହି କଥା ଶିଖାଇ ନଥିଲେ । ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁ କରୁଛନ୍ତି ।

ଭାବୁଛନ୍ତି କାହା ନା କାହା ଦୃଢ଼ାଠା ଶାନ୍ତିର ରାସ୍ତା ମିଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ସାଥୀରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଶାନ୍ତିଧାମର ରାସ୍ତା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗରେ ହେଲେ ଶୁଦ୍ଧବର୍ଣ୍ଣଣ । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣଣ । ଏହି ବର୍ଣ୍ଣଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଆସି ଶୁଣୁଛନ୍ତି ପୁଣି ବାହାରକୁ ଗଲେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଧାରଣା କିଛି ବି ହେଉନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ଯାଅ କିନ୍ତୁ ବ୍ୟାଦ୍ ତୁମ ପାଖରେ ଥିବା ଦରକାର । ଏଥିରେ ଲାଜ୍ଜା କରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ବାବା ଏହାକୁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । କେହି ଯଦି ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବେ ତେବେ କହିବେ ଏଥିରେ ତୁମର ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଥିବ । ତୁମେ କୁହ, ଖର୍ଚ୍ଚ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ଗରୀବମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଫରି । ଯଦି ସେମାନେ ଧାରଣା କରିବେ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ଗରୀବମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଧନ ନାହିଁ ତେଣୁ ସେମାନେ କ'ଣ କରିବେ । କାହା କାହା ନିକଟରେ ଧନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ କଷ୍ଟକୁ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏପରି ଭାବୁନାହାନ୍ତି ଯେ ମୋର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ତ ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାରଗରେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ଲଗାନ୍ତର ଅର୍ଥ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି । କ'ଣ ଲଗାନ୍ତର କାଟ୍‌ଗାଲ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି! କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିରେ ଭାବନା ରହିଛି ଯେ ଲଗାନ୍ତରଙ୍କ ନାମରେ ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ଦାନ କଲେ ଅନ୍ୟ ଜନମରେ ଆମକୁ ମିଳିବ ଏବଂ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଦାନ ଦେଲେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡ଼ିଯିବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସବୁକିଛି ବାବାଙ୍କୁ ଦେଇଦେଲେ, ଗରୀବ, ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁକିଛି ବାବାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେଲେ, କହିଲେ ଏସବୁ କିଛି ଆପଣଙ୍କର । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଛି । ତାହା କିପରି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଛାଡ଼ିଯାଉଛି, କଳାରୁ ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କିପରି ହେଉଛି ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ଜାଣିଛ ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛ । ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ଆମେ ଜାଣିଛୁ କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ବୁଝାଇ ପାରୁ ନାହିଁ, ତେବେ ସେମାନେ କୌଣସି କାମର ନୁହନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଦାନ ଦେଲେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡ଼ିଯିବ । ତୁମକୁ ଏବେ ଅବିନାଶୀ ରତ୍ନ ଦେଉଛି, ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଇଗଲା ତେବେ ଭାରତରେ ତଥା ସାରା ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଛି ତାହା ଛାଡ଼ିଯିବ ଏବଂ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ଆସିବ । ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଦଶା ହେଲା ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ବିଶେଷ କରି ଭାରତରେ ତଥା ସାରା ଦୁନିଆରେ ରାହୁର ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଛି । ତାହା କିପରି ଛାଡ଼ିବ । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ବାବା ତୁମଠାରୁ ପୁରୁଣା ନେଇ ସବୁକିଛି ନୂଆ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା । ମୁକ୍ତିଧାମ (ପରମଧାମ)କୁ ଯେଉଁମାନେ ଯିବେ ସେମାନଙ୍କର ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆର୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ସଦାସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାଟିବା ପାଇଁ ହେଲେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବଦା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରହିବାକୁ ହେବ । କିଛି ବି ଲୁଚାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ବାବା ଯେଉଁ ଅବିନାଶୀ ଉଷ୍ମାନର ରତ୍ନ ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟିବାକୁ ହେବ, ତା' ସହିତ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରି ନିଜର ସବୁକିଛି ସଫଳ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ କଷ୍ଟକୁ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ଗମ୍ଭୀରତାର ଗୁଣ ଦୃଢ଼ାଠା ପୁରା ନମ୍ବର ପରାପତ କରୁଥିବା ଗମ୍ଭୀରତାର ଦେବୀ ବା ଦେବତା ହୁଅ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଗମ୍ଭୀରତା ଗୁଣର ବହୁତ ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । କାରଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ ବଢ଼ିଗଲାଣି, ମନକୁ ଯାହା ଆସୁଛି ତାହା କହିଦେଉଛ । ଯଦି କେହି କିଛି ଭଲ କାମ କରିଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ଦେଲେ ତେବେ ସେଥିରୁ ଅଧା ପୁଣ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା ବାକି ଅଧା ହିଁ ଜମା ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଗମ୍ଭୀର ରହିଥାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପୁରା ଜମା ହୋଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଗମ୍ଭୀରତାର ଦେବୀ ବା ଦେବତା ହୁଅ ଏବଂ ନିଜର ପୁରା ନମ୍ବର ଜମା କର । ବର୍ଣ୍ଣଣା କରିବା ଦୃଢ଼ାଠା ନମ୍ବର କମ୍ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ବିନ୍ଦୁ ସଞ୍ଚାରରେ ସ୍ଥିତ ରହିବ ତେବେ ସମସ୍ତାଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବିନ୍ଦୁ ଲଗାଇ ପାରିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***